

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 221/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Škamlom, Advokátska kancelária Škamla, s. r. o., Makovického 15, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža 51/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža 51/2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol 27. októbra 2014 rozhodnutím Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Košice – letisko (ďalej len „oddelenie hraničnej kontroly“) č. PPZ-HCP-PO9-447-O13/2014 z 27. októbra 2014 zaistený podľa § 88a ods. I písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) pre účely zistenia skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať. Sťažovateľ podal následne proti rozhodnutiu z 27. októbra 2014 opravný prostriedok – odvolanie.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 10 Sp 3/2014-33 z 25. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok z 25. novembra 2014“) potvrdil rozhodnutie oddelenia hraničnej kontroly z 27. októbra 2014 a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu z 25. novembra 2014 podal odvolanie. Najvyšší súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 Sža 51/2014 z 5. januára 2015 doručeným sťažovateľovi 23. januára 2015 (ďalej len „rozsudok z 5. januára 2015“), ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu z 25. novembra 2014.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol:

«Na základe informácie o dublinskom transfere z Veľkej Británie do SR (MÚ MV SR č. p. MÚ-186/DS-DŽ-2014) bol sťažovateľ v zmysle Dublinského nariadenia dňa 27. 10. 2014 vrátený späť na územie SR z Veľkej Británie.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o azyle...

Sťažovateľ požiadal prvýkrát o udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 7. 6. 2006. Konanie o jeho žiadosti bolo zastavené. Sťažovateľova žiadosť o udelenie azylu nebola nikdy zamietnutá ako neprípustná alebo ako zjavne neopodstatnená, a taktiež nebolo nikdy o jeho žiadosti o azyl rozhodnuté tak, že mu azyl udelený nebol. Sťažovateľ tak bol

od okamihu príchodu na územie Slovenskej republiky dňa 27. 10. 2014 považovaný za žiadateľa o azyl v zmysle § 4 ods. 6 zákona o azyle.

Podľa § 22 ods. 1 zákona o azyle...

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a tiež na to, že bol na územie Slovenskej republiky vrátený za pomoci štátnych orgánov Slovenskej republiky, jeho vstup na územie Slovenskej republiky nemôže byť považovaný za neoprávnený.

Z vyššie uvedených skutočností nie je zrejmé, ako mohol dospieť súd k záveru, že štát nepovolil sťažovateľovi vstup na územie Slovenskej republiky a teda bol vstup sťažovateľa na územie Slovenskej republiky nepovolený v zmysle článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

Záver o tom, že by Slovenská republika, ktorá v spolupráci s príslušnými orgánmi sama realizovala vrátenie sťažovateľa na územie Slovenskej republiky (jeho vstup na územie Slovenskej republiky) a zároveň sama zaistením sťažovateľa „zabraňovala jeho nepovolenému vstupu“ na územie Slovenskej republiky je nelogický.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c) zákona o azyle...

Podľa § 2 písm. r) zákona o azyle...

Žiadne ustanovenie nijakého zákona nehovorí o tom, že umiestnenie v zariadení, t. j. na mieste, v ktorom je štátny príslušník tretej krajiny umiestnený na základe rozhodnutia o zaistení, sa nepovažuje za pobyt na území Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že jediná možnosť, ako zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie Slovenskej republiky v prípade, že cudzinec sa dopraví na územie Slovenskej republiky letecky, je jeho umiestnenie v tranzitnom priestore medzinárodného letiska. Umiestnenie v prijímacom centre letiska sa nepovažuje za vstup a pobyt žiadateľa na území Slovenskej republiky.

Ak mali príslušné orgány v úmysle zabrániť nepovolenému vstupu sťažovateľa na územie Slovenskej republiky, mal ho umiestniť v prijímacom centre – tranzitnom priestore letiska podľa § 3 ods. 2 písm. c) zákona o azyle a nie v zariadení podľa § 2 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov.

V napadnutom rozsudku súd uvádza, že možno konštatovať, že zaistenie sťažovateľa je ratione materiae súčasťou čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

S vyššie uvedeným záverom súdu nemožno súhlasiť. Domnievame sa, že pozbaviť osobu osobnej slobody je možné len vtedy, ak to zákon a medzinárodná zmluva výslovne pripúšťajú. Akékoľvek závery a konštatovania o akomsi odvodzovaní legitimacy pozbavenia osobnej slobody sú nezákonné.

Pre zaistenie sťažovateľa ako žiadateľa o azyl neexistuje žiaden dôvod, ktorý by vyplýval z čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru. Sťažovateľ nebol pozbavený osobnej slobody, aby sa zabránilo jeho nepovolenému vstupu na územie Slovenskej republiky, nakoľko sama Slovenská republika sa podieľala na jeho vrátení na svoje územie, a preto jeho vstup nemohol byť neoprávnený. Sťažovateľ bol taktiež od momentu prekročenia hraníc považovaný za žiadateľa o azyl, preto bol nielen jeho vstup, ale aj ostatný pobyt na území Slovenskej republiky oprávnený.

Zaistenie sťažovateľa by mohlo byť v zmysle platnej legislatívy Slovenskej republiky zákonné a v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) – zabránenie neoprávneného vstupu na územie SR - iba v tom prípade, ak by bol sťažovateľ umiestnený v tranzitnom priestore medzinárodného letiska v zmysle § 3 ods. 2 písm. c) zákona o azyle. To sa však nestalo.

Zaistiť osobu, ktorá sa oprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky z dôvodu, že Slovenská republika chce zabrániť jej neoprávnenému vstupu na svoje územie, nedáva žiaden zmysel.

V čase vydania rozhodnutia o zaistení nebolo proti sťažovateľovi vedené žiadne konanie o vyhostení alebo vydaní.

Súdy potvrdením rozhodnutia o zaistení sťažovateľa porušili článok 5 ods. 1 Dohovoru.

Pre vec je irelevantné rozhodnutie Súdneho dvoru vo veci Mehmet Arslan proti Polícii ČR C - 534/2011 zo dňa 30. 5. 2013. Ako z napadnutého rozhodnutia vyplýva, konanie o žiadosti o azyl sťažovateľa sa začalo vstupom na územie Slovenskej republiky. Sťažovateľ bol žiadateľom o azyl ešte predtým, ako bol zaistený. To vyplýva aj zo skutočnosti, že sťažovateľ bol zaistený podľa § 88a a nasl. zákona o pobyte cudzincov. Sťažovateľ tak nemohol podaním žiadosti (ktorú ani nepodal) dosiahnuť prepustenie zo zaistenia, keďže bol žiadateľom o azyl ešte predtým, ako bol zaistený.

Proti sťažovateľovi neprebiehala v čase jeho zaistenia žiadne konanie o vyhostenie alebo vydanie, preto ani tento legitímny dôvod na pozbavenie osobnej slobody podľa článku 5 ods. 1 Dohovoru neprichádza u sťažovateľa do úvahy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutým rozhodnutím, ktorým potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach a tým aj rozhodnutie Oddelenia hraničnej kontroly PZ Košice - letisko ako správne, porušil právo sťažovateľa na osobnú slobodu.»

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža 51/2014 porušil jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru a prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža 51/2014. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tvrdení, podľa ktorého súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci neoprávnene obmedzili jeho osobnú slobodu v dôsledku nesprávneho posúdenia okolností jeho veci, keď ako účel jeho zadržania špecifikovali zabránenie jeho neoprávnenému vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak on ako žiadateľ o azyl sa na území Slovenskej republiky zdržiava oprávnene.

Ústavný súd preskúmal obsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 5. januára 2015, ktoré je konečným rozhodnutím vo veci sťažovateľa, v ktorom najvyšší súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 25. novembra 2014.

Najvyšší súd v rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 5. januára 2015 vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa nemožnosti subsumovať dôvody pozbavenia jeho osobnej slobody pod jeden z dôvodov uvedených v čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru poukázal na odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sža 47/2014 z 9. decembra 2014, ktoré priamo citoval a v ktorom vo vzťahu k uvedenému v podstatnom uviedol:

«Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že v danej právnej veci rozhodnutie odporcu je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, nakoľko dôvody uvádzané odporcom v napadnutom rozhodnutí sú zjavne nedostatočné pre účely citovaného článku Dohovoru a odporca v napadnutom rozhodnutí ani neuvádza konkrétne na aký účel v zmysle citovaného článku Dohovoru rozhodol o jeho zaistení. Pozbavenie osobnej slobody navrhovateľa nie je možné subsumovať pod žiaden z dôvodov čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a preto rozhodnutie odporcu je v rozpore s uvedeným článkom.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru...

Podľa čl. 31 Dohovoru o právnom postavení utečencov (vyhláseného pod č. 319/1995 Z. z.)...

Čo sa týka oprávneného vstupu navrhovateľa na územie SR, a teda neexistencie podmienky uvedenej v čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, ktorá by odôvodňovala pozbavenie jeho osobnej slobody, pretože sa vzhľadom na ustanovenie § 4 ods. 6 zákona o azyle považuje za žiadateľa o azyl, ktorý je podľa § 22 ods. 1 zákona o azyle oprávnený zdržiavať sa na území SR, najvyšší súd je toho názoru, že je potrebné rozlišovať nepovolený vstup na územie SR a oprávnené zdržiavania sa žiadateľa o azyl na území SR. O nepovolený vstup sa jedná v prípade, ak cudzinec sa zdržiava na území SR bez príslušného povolenia štátneho orgánu. Nejde pritom len o situáciu, kedy sa cudzinec chystá prekročiť štátnu hranicu, resp. ju prekračuje, teda ide o potencionálneho imigranta, ale aj o prípad, ak takýto cudzinec po prekročení štátnej hranice požiada o azyl. V takejto situácii, ak sa cudzinec stane žiadateľom o azyl, ide stále o nepovolený vstup, avšak s ohľadom na medzinárodné záväzky sa režim cudzinca mení v tom zmysle, že je oprávnený sa zdržiavať na území SR do času, kedy sa rozhodne o jeho žiadosti.

V zmysle odporúčania Rady Európy [Odporúčanie Rady ministrov Rec(2003)5 zo 16. 04. 2003] sa zaistenie žiadateľov o azyl má okrem iného uskutočniť iba po dôkladnom preskúmaní jeho nevyhnutnosti v každom jednotlivom prípade a obmedzenie osobnej slobody (org. measure of detention) žiadateľov o azyl má byť pravidelne preskúmané súdom v súlade s čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (bod 4 a 5).

Podľa názoru odvolacieho súdu štáty majú nepopierateľné suverénne právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území. Nevyhnutnou súčasťou tohto práva je oprávnenie štátov zadržať potenciálnych imigrantov. Ich zadržanie môže byť zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Dokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a zadržanie osoby, ktorá si praje na územie štátu vstúpiť (pričom potrebuje na to príslušné povolenie, ktoré ešte nemá), môže byť považované za realizované preto, aby sa „zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu“.

Možno preto konštatovať, že zaistenie sťažovateľa je *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. ...

Podobne možno smerom k už vymedzeným požiadavkám z čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru poukázať na ďalšie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, napríklad na Saadi proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok Veľkej komory, 29.01.2008, č. 13229/03 (najmä § 45), Amuur proti Francúzsku, rozsudok, 25.06.1996, č. 19776/92 (najmä § 43), Abdolkhani a Karimnia proti Turecku, rozsudok, 22.09.2009, č. 30471/08, či Z.N.S. proti Turecku, rozsudok, 19. 01. 2010, č. 21896/08 (najmä § 56 a § 63).

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Teda, aby bolo pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

Napadnuté rozhodnutie, ktorým odporca podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov rozhodol o zaistení navrhovateľa na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku je vzhľadom na vyššie uvedené možno považovať podľa odvolacieho súdu za riadne odôvodnené v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. ISža/94/2010 vyplýva, že správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vyporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu tieto atribúty spĺňa. Je nesporné, že odporca pri rozhodovaní o zaistení prihliadol aj na tzv. „návratovú smernicu“ (smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES

o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobyvajúcich štátnych príslušníkoch tretích krajín). ...

Článok 15 smernice ustanovuje, kedy je možné zaistiť cudzinca, voči ktorému prebieha konanie o návrate a to bez ohľadu na to, či bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, uložený trest vyhostenia, či sa tak stalo za účelom readmisie, prípadne na účely výkonu prevozu podľa osobitného zákona. Uvedený článok sa vzťahuje na zaistenie cudzinca bez ohľadu na účel zaistenia. V článku 15 smernice sú uvedené len dva dôvody zaistenia existencia rizika úteku alebo vyhýbanie sa, či bránenie procesu prípravy návratu alebo odsunu.

Toto ustanovenie je v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora povinný dodržiavať aj odporca. Z rozhodnutia odporcu je zrejmé, že odporca objasnil v čom vidí existenciu rizika úteku navrhovateľa.

V zmysle článku 15 ods. 1 smernice môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkone vyhostenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo sa štátny príslušník tretej krajiny vyhýba príprave návratu, či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikrčiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade uplatnené iné dostatočne účinné avšak miernejšie opatrenia.

Odporca sa zaoberal možnosťou uloženia miernejších opatrení, po zistení, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby, nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území Slovenskej republiky rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, nebola mu uložená povinnosť v zmysle § 89 zákona.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že odporca pri rozhodovaní o zaistení navrhovateľa vychádzal z dôkazných prostriedkov- z informácie o Dublinskom transfere č. p: PPZ-HCP-OCP1-2014/000999-120, zo zápisníc o vyjadrení účastníka konania, z výsledkov lustrácie v informačných systémoch MV SR a z rozhodnutia Migračného úradu MV SR, kedy bolo dňa 02. 08. 2006 konanie vo veci udelenia azylu na území Slovenskej republiky podľa §19 ods. 1 písm. f) zákona o azyle právoplatne zastavené.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o azyle cudzinec, ktorý nie je žiadateľom, ale je vrátený na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika, považuje sa za žiadateľa okrem ...

Podľa odvolacieho súdu odporca sa v konaní o zaistení navrhovateľa, ktorý bol v postavení žiadateľa o azyl dôsledne riadil zákonom o pobyte cudzincov (§ 88a ods. 1 písm. b/ zákon o pobyte cudzincov) ako aj Smernicou Európskeho parlamentu a rady 2013/33/EÚ z 26. 06. 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu.

Obmedzenie osobnej slobody žiadateľov o azyl nevyklučuje ani medzinárodné azylové právo, hoci všeobecne stanovuje zásadu, podľa ktorej nie je možné na utečencov (žiadateľov o azyl) nahliadať ako na neoprávnene pobývajúce osoby a je treba im priznať (okrem iného) právo na slobodu pohybu na území krajiny, v ktorej sa nachádzajú (pozri čl. 26, 31 a 32 Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951; ďalej len „Ženevská konvencia“).

Ustanovenie § 88a ods. 1 písm. b/ zákona, ktoré aplikoval na uvedený prípad umožňuje zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, a to na základe presne špecifikovaných dôvodov, ktoré plne korešpondujú s požiadavkami Európskej únie na zaisťovanie takejto kategórie cudzincov, v konkrétnom prípade žiadateľa o azyl, ktorý bol vrátený na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika.

Dôvod pre zaistenie navrhovateľa teda spočíval v tom, že zaistenie je nutné na zistenie tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, pretože v prípade navrhovateľa existuje riziko jeho úteku.

...

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku.

Preto záver krajského súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, vzhľadom k tomu, že sa vysporiadal s uplatnenými námietkami navrhovateľa (na ich vyhodnotenie pre ich správnosť odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie

rozsudku krajského soudu, s kterým sa plne stotožňuje) vypovedá o správnosti postupu krajského soudu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia odporcu.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovел a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.»

Podľa zistenia ústavného súdu sa najvyšší súd v rozsudku z 5. januára 2015 argumentáciou sťažovateľa predloženou v jeho odvolaní zaoberal a riadne sa s ňou vo svojom rozhodnutí vysporiadal, keď citoval a poukázal na ustanovenia viacerých medzinárodných dohôrov, právo Európskej únie, ale i na vnútroštátnu zákonnú úpravu vzťahujúcu sa na meritum veci a následne posúdením konkrétnych okolností prípadu sťažovateľa vyvodil záver, podľa ktorého jeho vstup na územie Slovenskej republiky posúdil ako nepovolený napriek tomu, že je v zmysle zákona o azyle považovaný za osobu oprávnenú zdržiavať sa na tomto území. Uvedený záver je v súlade s medzinárodnou i vnútroštátnou právnou úpravou, ako aj s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v rámci ktorej uvedený súd taktiež zadržanie potencionálnych imigrantov štátom vrátane žiadateľov o azyl považoval za zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru a v rámci ktorej taktiež konštatoval, že pokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru a zadržanie osoby, ktorá si praje na jeho územie vstúpiť a ktorá potrebuje, avšak zatiaľ nemá potrebné povolenie, môže byť považované za uskutočnené preto, aby „sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie“ (Saadi proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok veľkého senátu, 29. 1. 2008, č. 13229/03, § 64 a § 65). Z tohto pohľadu sa potom aj argumentácia sťažovateľa týkajúca sa jeho umiestnenia po jeho zadržaní javí ako právne irelevantná.

Z uvedeného je zrejmé, že ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu v predmetnej veci, ktorý by nemal oporu v zákone, a preto rozsudok najvyššieho súdu z 5. januára 2015 nepovažoval za zjavne neodôvodnený a ani arbitrárny, t. j. z ústavného hľadiska neudržateľný a neakceptovateľný. Nevyhovenie odvolacím dôvodom ako ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, podľa ústavného súdu nemôže viesť k záveru o porušení jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2015